

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupíčkové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce, v právní věci žalobce: **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Körnerova 219/2, Brno, zastoupený JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, za účasti: **statutární město Brno**, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, Brno, zastoupené Mgr. Milošem Procházkou, advokátem se sídlem Kobližná 71/2, 602 00 Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 2. 2025, č. j. 30 A 49/2024-110,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Brna (dále jen „magistrát“) vydal dne 18. 1. 2024 rozhodnutí - stavební povolení k záměru označenému jako *Stavba 06 Železniční uzel Brno - městská infrastruktura, Ulice Bulvár I.A etapa - propojení ul. Opuštěná a ul. Uhelná* (dále jen „stavební povolení“). Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2024, vydaným ve společném řízení pak povolil stavbu dalšího objektu v rámci téhož stavebního záměru (dále jen „společné povolení“). Proti oběma rozhodnutím se žalobce bránil odvoláním. Žalovaný rozhodnutími č. j. JMK 82369/2024 a č. j. JMK 82252/2024, vydanými dne 6. 6. 2024, obě odvolání zamítl pro opožděnost. V případě stavebního povolení vyšel žalovaný ze zjištění, že toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno datovou schránkou dne 22. 1. 2024, a proto posoudil odvolání podané teprve dne 19. 2. 2024 jako opožděné. V případě společného povolení se žalobce seznámil s rozhodnutím přihlášením do datové schránky dne 2. 4. 2024. Odvolání proti němu pak podal teprve dne 22. 4. 2024.

[2] Proti zamítavým rozhodnutím žalovaného se žalobce bránil samostatnými žalobami, které krajský soud spojil ke společnému projednání. Žalobce měl rozhodnutí za nezákonná, neboť doručení stavebního i společného povolení učiněné prostřednictvím datové schránky mělo jen neformální povahu a nemělo tak právní účinky. V řízení s velkým počtem účastníků je podle žalobce třeba doručovat veřejnou vyhláškou, což sice prvostupňový orgán učinil, současně však bezdůvodně doručoval předmětná rozhodnutí jednotlivě datovou schránkou. Žalovaný tento postup ve svém rozhodnutí přitom nijak nezduvodnil. Přímým doručením byly podle žalobce porušeny také principy Aarhuské úmluvy a rovněž zásada rovnosti.

[3] Rozsudkem označeným shora krajský soud obě žaloby zamítl. V odůvodnění rozhodnutí vyložil, že doručování veřejnou vyhláškou podle § 144 odst. 6 správního řádu představuje pro správní orgán jen možnost, nikoli však povinnost takto postupovat. Je tedy na správním orgánu, jestli zvolí vstřícný postup a bude i v řízení s velkým počtem účastníků doručovat jednotlivě či nikoli. Možnost volby má přitom správní orgán jen ve vztahu k vedlejším účastníkům.

[4] Krajský soud odmítl, že by postup prvostupňového orgánu mohl být chápán jako účelový procesní úskok. Na použití přímého doručování naopak pohlížel jako na poskytnutí vyššího účastnického standardu. Zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), obsahuje sice od obecné úpravy odchylný požadavek pro doručování oznámení o zahájení řízení (§ 9a tohoto zákona), ohledně doručování rozhodnutí se však použije obecná úprava ve správním řádu. K aplikaci ustanovení § 115 odst. 5 stavebního zákona na případ doručení toliko stavebního povolení pak krajský soud vyslovil názor, že pravidlo v něm obsažené umožňuje doručovat neprivilegovaným účastníkům veřejnou vyhláškou, pokud jim tímto způsobem bylo oznámeno rovněž zahájení řízení. Ani to ale nijak nevylučuje doručovat takovým účastníkům adresně. S poukazem na komfortnější povahu přímého doručování pak krajský soud nepovažoval za důvodnou ani žalobní námitku, podle níž byl postupem magistrátu porušen princip právní jistoty. Neztotožnil se ani s námitkou, že postup správních orgánů

pokračování

zakládá nerovnost ve vztahu k potenciálním účastníkům řízení z řad dotčené veřejnosti, kteří by se do řízení přihlásili teprve v odvolacím řízení. Odvolací lhůta je ostatně v obou případech zcela shodná, liší se jen okamžik, od něhož se účastník může s písemností seznámit. Namítaný rozpor žalobou napadeného rozhodnutí s Aarhuskou úmluvou a směrnicí EIA krajský soud neshledal. Ani jeden z těchto pramenů práva nestanoví závazný postup doručování. V posuzované věci nadto bylo dostatečně šetřeno smyslu těchto norem. Krajský soud dále připustil, že žalovaným odkazovaná judikatura kasačního soudu řeší skutkově odlišné situace, obecněji však podporuje soudem sdílený závěr, že rozhodujícím je okamžik, kdy měl účastník možnost se s obsahem rozhodnutí seznámit bez ohledu na správnost zvoleného postupu doručování. Krajský soud rovněž odmítl žalobcovo stanovisko, podle něhož se na řízení předcházející vydání společného a stavebního povolení vztahují ustanovení liniového zákona.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) b) a d) s. ř. s.

[6] Konkrétně namítal, že o tom, zda bude správní orgán doručovat všem vedlejším účastníkům veřejnou vyhláškou, nebo jednotlivě, musí být účastník informován vždy již na počátku řízení. Stěžovatel však nikterak informován nebyl. Podle názoru stěžovatele také způsob doručování zvolený magistrátem zakládá nerovnost ve vztahu ke spolkům, které by do řízení vstoupily teprve v odvolací fázi správního řízení. Oproti stěžovateli by totiž mohly využít lhůty odvozené teprve od doručení veřejnou vyhláškou. Tímto způsobem byla zasažena rovněž právní jistota a legitimní očekávání stěžovatele, že mu bude doručováno veřejnou vyhláškou, neboť doručování spolkům veřejnou vyhláškou představuje zavedenou správní praxi.

[7] Obě dotčená stavební řízení byla navazujícími řízeními ve smyslu zákona o posuzování vlivů. V tomto režimu jde vždy o řízení s velkým počtem účastníků a vzhledem k tomu je podle názoru stěžovatele správní orgán povinen spolkům doručovat výlučně veřejnou vyhláškou. Stěžovatel nebyl správnímu orgánu známým účastníkem, a proto mu oznámení o zahájení řízení jakož i rozhodnutí ve věci měla být doručena veřejnou vyhláškou. Magistrát ve svých rozhodnutích nezdůvodnil, o jaké ustanovení zákona se opíral, když doručoval přímo, resp. proč postupoval podle § 144 odst. 6 správního řádu. Tento nedostatek nenapravil ani žalovaný, ani krajský soud.

[8] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud při svém rozhodování přijal argumentaci osoby zúčastněné na řízení, podle níž mohou správní orgány doručovat veřejnou vyhláškou a jednotlivě zároveň. Bylo tak porušeno právo stěžovatele disponovat obsahem žaloby. Pokud magistrát ve svých rozhodnutích stran doručování odkazoval na ustanovení § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), postupoval nesprávně, neboť ve stavebním řízení se uplatní namísto tohoto zákona zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Magistrát tak doručoval

do datové schránky nad rámec svých povinností a tudíž bez právních účinků. Podle stěžovatele dále krajský soud nepřipadně odkázal na rozsudek kasačního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 2 As 237/2014. Ta se však od projednávaného případu liší a probíhala v režimu stavebního zákona z roku 1976. Stěžovatel dále v rubrice „*Poznámky*“, tj. již nad rámec stížních námitek, argumentoval také požadavkem § 2 odst. 6 liniového zákona, jenž na procesní režim obou dotčených stavebních řízení má dopadat a podle něhož se účastníkům doručuje toliko veřejnou vyhláškou. Navrhl proto, aby kasační soud napadený rozsudek zrušil společně s oběma rozhodnutími žalovaného, či případně zrušil pouze rozsudek krajského soudu.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí a ztotožnil se se závěry, vyslovenými krajským soudem. Kasační stížnost hodnotil jako nedůslednou, pokud jde o námitky uplatněné vůči napadenému rozsudku. Stěžovatel pouze zopakoval obsah žalobních námitek, aniž by uceleně argumentoval proti právnímu názoru krajského soudu. Rozsudek je podle žalovaného srozumitelný a řádně odůvodněný. Žalovaný setrval na stanovisku, že určujícím pro běh odvolací lhůty je v posuzovaném případě okamžik, kdy se stěžovatel s obsahem stavebního a společného povolení mohl poprvé seznámit, tj. okamžik jejich doručení do datové schránky.

[10] K obsahu kasační stížnosti se dále vyjádřila osoba zúčastněná na řízení. Kasační stížnost má za nedůvodnou. Stěžovatel je v oblasti uplatňování procesních práv ve správním řízení profesionálem a takto je naň potřeba nahlížet. V obou posuzovaných správních procesech se stal ve smyslu § 9c odst. 3 zákona o posuzování vlivů vedlejším účastníkem. Bylo na správním orgánu, zda mu v řízení s velkým počtem účastníků bude doručovat veřejnou vyhláškou či přímo. Jaký způsob doručování správní orgán zvolil, se stěžovatel ostatně mohl dozvědět z rozdělovníku doručovaného rozhodnutí. Osoba zúčastněná považuje rovněž za přílehuovou judikaturu, o níž krajský soud opřel své závěry. Nesouhlasí tak se závěrem stěžovatele, podle něhož je správní orgán v řízeních s velkým počtem účastníků povinen doručovat vedlejším účastníkům výhradně veřejnou vyhláškou. Od okamžiku, kdy se dotčená veřejnost stane účastníkem řízení, lze již postupovat ve vztahu k takové osobě podle ustanovení § 144 odst. 6 správního řádu. Pakliže magistrát v rozdělovníku doručované písemnosti odkázal na ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, jedná se o zřejmou nesprávnost, která nemohla učinit napadená rozhodnutí nezákonnými.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté přezkoumal napadený rozsudek kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v rozsahu jeho napadení a uplatněných důvodů kasační stížnosti.

[12] Veškerá kasační argumentace stěžovatele má za cíl prokázat, že k doručování stavebního a společného povolení do datové schránky došlo v rozporu se zákonem a je proto neúčinné. Dílčí stížní námitky směřující k tomuto závěru, vycházejí z teze, že v obou

pokračování

předmětných řízeních mu magistrát směl doručovat výhradně veřejnou vyhláškou, neboť šlo vždy o řízení s velkým počtem účastníků. S takovým právním názorem se však Nejvyšší správní soud ve shodě se závěry krajského soudu nemohl ztotožnit.

[13] Není pochyb, že obě stavební (resp. společné stavební a územní) řízení navazovala na proces posuzování vlivu záměru na životní prostředí [§ 3 písm. g zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném do 31. 12. 2023]. Mezi stranami také není sporu, že stěžovatel vystupoval v obou řízeních jako dotčená veřejnost ve smyslu § 3 odst. písm. i) zákona o posuzování vlivů. Stěžovatel v této souvislosti správně poukázal na skutečnost, že tato řízení jsou přímo z titulu právní fikce upravené v § 9b odst. 3 zákona o posuzování vlivů řízeními s velkým počtem účastníků. Zvláštní zákon zde touto definicí reglementoval odchylku od obecné úpravy postupu v případech „velkých“ správních řízení, obsažené v ustanovení § 144 odst. 1 správního řádu. Podle ní je pro uplatnění tohoto zvláštního režimu správního řízení třeba více než 30 účastníků. Pravidlo v ustanovení § 9b odst. 3 zákona o posuzování vlivů proto znamená jen tolik, že zvláštní ustanovení správního řádu pro řízení s velkým počtem účastníků, doručování nevyjímaje, se uplatní v řízeních navazujících na proces posuzování vlivů bez ohledu na to, kolik účastníků v něm skutečně vystupuje.

[14] Krajský soud proto v napadeném rozsudku nepochybil, pokud založil svůj právní názor na výkladu ustanovení § 144 odst. 6 správního řádu, podle něhož lze účastníkům řízení, vyjma hlavních účastníků, doručovat veřejnou vyhláškou. Zcela logický, judikaturou i literaturou podporovaný je pak jeho závěr, že posledně citované ustanovení správnímu orgánu umožňuje doručovat tímto způsobem, aniž by jej však k tomu zavazovalo. Tomu svědčí jednak gramatický výklad, stanoví-li zákon, že v těchto případech veřejnou vyhláškou doručovat „lze“, jednak také účel samotné úpravy zvláštních správních řízení v části třetí správního řádu, tj. vytvořit podmínky pro hospodárné vedení řízení v případech, v nichž by aplikace obecné úpravy ztěžovala postup směřující k vydání rozhodnutí ve věci [srov. např. Kopecký, M. a kol. *Správní řád, komentář*, Wolters Kluwer, Praha 2022, §§ 140, 143, 144 (on-line)]. Právě v zájmu hospodárnosti řízení (§ 6 správního řádu) tedy zákon umožňuje slevit z přísného požadavku na přímé doručení rozhodnutí každému jednotlivému účastníku. Jedná se tedy o zákonem aprobované omezení individuálních procesních práv účastníků. Je proto na úvaze správního orgánu, nakolik aplikací tohoto ustanovení omezí účastnická práva. Nevyužil-li prvostupňový orgán v daném případě tohoto zákonem předvídaného zjednodušení postupu při doručování, upřednostnil před zásadou hospodárnosti zásadu ochrany práv dotčených osob, a tím umožnil stěžovateli v plné míře uplatnit jeho práva a oprávněné zájmy (§ 4 odst. 4 správního řádu). Z téhož důvodu také není správní orgán povinen vedlejším účastníkům ani předem oznamovat, bude-li doručovat výlučně veřejnou vyhláškou či výlučně přímo, jak se mylně domnívá stěžovatel. Námitku, podle níž již samo vedení řízení s velkým počtem účastníků brání správnímu orgánu doručovat jednotlivě jiným než tzv. *esenciálním účastníkům*, proto kasační soud posoudil jako nedůvodnou.

[15] Ve vztahu k doručování společného povolení pak bylo třeba zkoumat i obsah odchylných ustanovení zvláštních úprav obsažených v zákoně č. 183/2006 Sb., stavební zákon (účinném do 31. 12. 2023, dále jen „stavební zákon“), a v zákoně o posuzování vlivů. Stavební zákon však v této otázce pouze odkazuje na postup podle § 144 odst. 6 správního

řádu, zatímco zákon o posuzování vlivů se k doručování rozhodnutí nijak nevyjadřuje. Žádný postup odchylný od úpravy ve správním řádu pro účely doručování společného povolení proto nelze seznat. Rozhodl-li se tedy magistrát, že stěžovateli doručí společné povolení přímo, aplikoval pouze úvahu, kterou mu k volbě způsobu ustanovení § 144 odst. 6 správního řádu umožňuje a postupoval tak v souladu se zákonem. Obdobný závěr k této otázce v napadeném rozsudku vyslovil již krajský soud a kasační soud se s ním v této otázce ztotožnil.

[16] Poněkud odlišná je situace, jde-li o postup při doručování samotného stavebního povolení, neboť pro ten případ zvláštní úprava ve stavebním zákoně vyžadovala, aby tomu, komu bylo zahájení řízení oznámeno veřejnou vyhláškou, bylo tímž způsobem doručeno i stavební povolení (§ 115 odst. 5 stavebního zákona). I zde se jedná o dílčí odchylku od úpravy doručování ve správním řádu, která zavazuje správní orgán ke stejnému způsobu doručování aplikovanému při oznamování jak zahájení řízení, tak i rozhodnutí ve věci. Zákon však ani v tomto případě správnímu orgánu nikterak nebrání komukoli z účastníků namísto veřejnou vyhláškou doručovat pouze přímo (k tomu srov. již krajským soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2017, č. j. 8 As 136/2016-50). Krajský soud navíc v této souvislosti opomněl zdůraznit, že i zahájení řízení o vydání stavebního povolení bylo stěžovateli oznámeno doručením do datové schránky. Dispozice posledně uvedeného ustanovení stavebního zákona se proto nemohla uplatnit. Na správnosti závěru krajského soudu, podle něhož nebyl stěžovatel zkrácen na svých právech ani postupem při doručování stavebního povolení, to však nic nemění.

[17] Nad rámec výše uvedeného pak Nejvyšší správní soud upozorňuje, že jeho rozhodovací praxe počínaje rozsudkem ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010-95 (uveřejněn pod č. 3771/2010 Sbírky rozhodnutí NSS) setrvává na závěru, že nepostupoval-li správní orgán podle § 19 správního řádu a své rozhodnutí nedoručil přednostně prostřednictvím veřejné datové sítě do zřízené datové schránky, nýbrž prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, jde o procesní pochybení, které však nemá vliv na účinnost doručení, byla-li písemnost doručena nezpochybnitelným způsobem a účastník řízení se s ní seznámil. Obdobnou podstatu měly i závěry krajským soudem odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 237/2014-40 a č. j. 8 As 31/2011-88. Vzdor různým skutkovým okolnostem, jež tato rozhodnutí odlišují od nyní projednávané věci, zaznívá ve všech stejný principiální závěr, že pro posouzení zákonnosti doručení je určující zásadně pouze to, zda a kdy ponejprv se měl účastník možnost seznámit s obsahem písemnosti. Platnosti těchto závěrů přitom nikterak nepřekáží, pokud byly vysloveny v rámci posuzování včasnosti odvolání ve stavebním řízení vedeném za účinnosti stavebního zákona z roku 1976, či v řízení přestupkovém.

[18] Optikou těchto závěrů je pak třeba hledět i na nepřesnost, které se magistrát dopustil, připojil-li v textu rozdělovníku obou rozhodnutí magistrátu poznámku, že se stěžovateli doručuje do datové schránky jako účastníkovi podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Magistrát v tomto ohledu pochybil, neboť je zřejmé, že účastenství stěžovatele v řízení nebylo založeno podle tohoto zákona. Nelze zde proto uplatnit závěry, přijaté judikaturou ve vztahu k řízením ve věcech ochrany přírody, podle nichž v těchto případech správní orgán nemůže mezi způsoby doručování ekologickým spolkům volit zcela libovolně a že doručování veřejnou vyhláškou se zde uplatní pouze za současné aplikace jiného

pokračování

právního předpisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 6 As 38/2013-23). Ani tento nedostatek však nemohl ve stěžovateli nikterak vyvolat očekávání, že mu bude doručováno pouze veřejnou vyhláškou. Takový závěr ze shora uvedeného ustanovení, ani z jeho ustáleného výkladu nijak neplyne. Zákon o ochraně přírody zde ostatně dopadá pouze na oznámení o zahájení řízení. Krajský soud tuto otázku dostatečně vypořádal v bodech 38 a 39 napadeného rozsudku a zdůvodnil motivaci magistrátu doručovat přímo. Nelze proto stěžovateli přisvědčit, že se tímto v žalobě namítaným nedostatkem přezkoumatelně nezabýval.

[19] S přihlédnutím ke shora zmíněné judikatuře, která odmítá uplatňování přepjatého formalismu při aplikaci pravidel doručování, je i v projednávané věci klíčové, že s obsahem obou písemností (rozhodnutí magistrátu) se stěžovatel po dodání do datové schránky seznámil nebo mohl seznámit a bez přiměřených důvodů spoléhal na pozdější datum doručení rozhodnutí veřejnou vyhláškou, jehož prostřednictvím ho však magistrát oznamovat nemusel a také neoznamoval. Stavební povolení stěžovatel obdržel dne 18. 1. 2024 do datové schránky a dne 22. 1. tohoto roku se do ní přihlásil. Stejným způsobem pak obdržel dne 21. 3. 2024 společné povolení s tím, že se do schránky přihlásil teprve dne 2. 4. 2024, tj. až po uplynutí desetidenní lhůty pro nástup právní fikce doručení (§ 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů). Následné podání obou odvolání dne 19. 2. 2024 a dne 22. 4. 2024 proto nelze posoudit jinak než jako opožděné.

[20] Stěžovatel rovněž napadal rozsudek krajského soudu s námitkou, že postupem správních orgánů bylo porušeno jeho legitimní očekávání. Tato námitka by byla případná, pokud by stěžovateli bylo rozhodnutí oznámeno toliko veřejnou vyhláškou, ačkoli mohl důvodně očekávat, že mu s ohledem na předchozí způsob doručování bude rozhodnutí ve věci samé doručováno přímo. K takové situaci však ani v jednom z posuzovaných správních řízení nedošlo, neboť ze správního spisu v obou věcech vyplynulo, že byl stěžovatel obeslán prostřednictvím datové schránky již s oznámeními o zahájení řízení ze dne 30. 10. 2023 a ze dne 15. 12. 2023. Nelze v této souvislosti přehlédnout ani skutečnost, že způsob doručení obou prvostupňových rozhodnutí byl seznatelný z rozdělovníku připojeného k těmto písemnostem a stěžovatel se tedy mohl přesvědčit, jakou formou se mu v řízení doručuje. Měl-li pak zvolený způsob doručování porušit zavedenou správní praxi, kterou vůči stěžovateli správní orgány dlouhodobě uplatňují, bylo na něm, aby poukázal na jemu známé případy, které ji zakládají (k tomu přiměřeně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 As 374/2020-4). V tomto ohledu však nebyl stěžovatel dostatečně konkrétní, pokud tvrdí, že mu v obdobných řízeních správní orgány vždy doručovaly veřejnou vyhláškou. Námitka je proto nedůvodná.

[21] Jako nedůvodnou posoudil kasační soud také námitku, že správní orgány neobjasnily ve svých rozhodnutích právní důvod, pro který byl zvolen přímý způsob doručování. Tyto skutečnosti však podle přesvědčení kasačního soudu ještě nečiní rozhodnutí nezákonným ani nepřezkoumatelným. Z platné úpravy řízení před správními orgány nelze dovodit výslovně zakotvenou povinnost správního orgánu ve svém rozhodnutí odůvodňovat zvolený způsob doručování (§ 68 odst. 3 správního řádu a contr.). Pokud tak proto magistrát neučinil, nelze mu v tomto ohledu nic vytknout. Kasační soud je dále s krajským soudem zajedno, že žalovaný v obou svých zamítavých rozhodnutích závěr

o opožděnosti podaných odvolání srozumitelně objasnil. Otázkou, proč nebylo stěžovateli doručováno veřejnou vyhláškou, se přitom nezabýval a neměl k tomu ani důvod, neboť ani sám stěžovatel v odvolání nečinil sporným předchozí doručování rozhodnutí magistrátu do datové schránky.

[22] Kasační soud se dále ztotožnil se závěry krajského soudu, pokud jde o námitku nerovného postavení stěžovatele vůči spolkům, které by mohly vstoupit do řízení teprve v jeho odvolací fázi. Odlišnost podmínek pro počátek běhu odvolací lhůty v případě spolku, který do řízení vstoupí teprve po vydání prvostupňového rozhodnutí na základě ustanovení § 9c odst. 4 zákona o posuzování vlivů, má jen zcela praktické příčiny. Pokud účastník svůj zájem účastnit se projeví teprve podáním odvolání v reakci na oznámení prvostupňového rozhodnutí na úřední desce, zbavuje se logicky možnosti, aby jej již od počátku řízení správní orgán obesílal přímo. Nejde tedy o dvě obdobné situace, v nichž by správní orgán postupoval bez důvodu rozdílně. Námitka tedy také není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Na základě výše uvedených úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. rozsudkem zamítl.

[24] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává (výrok II. tohoto rozsudku).

[25] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Nejvyšší správní soud této osobě žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž by jí právo na náhradu nákladů řízení mělo být přiznáno (výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3s. ř. s.).

V Brně dne 20. listopadu 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

pokračování

3 As 39/2025 - 66